

Jan Paweł II

Myśląc Ojczyzna, powracam w stronę drzewa...

Niepodległość i Pamięć 12/1 (21), 8

2005

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

JAN PAWEŁ II

Myśląc Ojczyzna, powracam w stronę drzewa...

1. Drzewo wiadomości dobrego i złego
wrosło nad brzegami rzek naszej ziemi,
wrasłało wraz z nami przez wieki,
wrasłało w Kościół korzeniami sumień.
Nieśliśmy owoce, które ciężą i które wzbogacają.
Czuliśmy, jak głęboko rozszczepia się pień,
Choć korzenie wrastają w jeden grunt...
Historia warstwą wydarzeń powleka zmagania sumień.
W warstwie tej drgają zwycięstwa i upadki.
Historia ich nie pokrywa lecz uwydatnia...
Czy może historia popłynąć przeciw prądowi sumień?
(...)

3. Obyśmy nie stracili sprzed oczu tej przejrzystości,
z jaką przychodzą ku nam wydarzenia zabłąkane w niewymiernej wieży,
w której człowiek jednakże wie, dokąd idzie.
Miłość sama równoważy los.
Obyśmy nie rozszerzali wymiarów cienia.
Promień światła niechaj pada w serca i przeświecła mroki pokoleń.
Strumień mocy niech przenika słabości.
Nie możemy godzić się na słabość.

4. Słaby jest lud, jeśli godzi się na swoją klęskę,
gdy zapomina, że został posłany, by czuwać,
aż przyjdzie jego godzina.
Godziny wciąż powracają na wielkiej tarczy historii.
Oto liturgia dziejów.
Czuwanie jest słowem Pana i słowem ludu,
które będziemy przyjmować ciągle na nowo.
Godziny przechodzą w psalm nieustających nawróceń:
Idziemy uczestniczyć w eucharystii światów.

5. Więc schodzimy ku tobie, Ziemi,
by poszerzyć cię we wszystkich ludziach –
Ziemi naszych upadków i zwycięstw,
która wznosisz się we wszystkich sercach tajemnicą paschalną.
Ziemi, która nie przestajesz być częścią naszego czasu.
Ucząc się nowej nadziei, idziemy poprzez ten czas ku Ziemi nowej.
I wznosimy Ciebie, Ziemi dawna,
jak owoc miłości pokoleń, która przerosła nienawiść.